спаси всѣкого человѣка. Второ, че въ человѣка сѧ намира всичката свобода, за да сѧ спаси чрѣзъ Божіѧта благодать. Иска Богъ, ако иска и человѣкътъ. Человѣкътъ е предопредѣленъ.

ЧАСТЬ ПЪРВА.

Има единъ догматъ на вѣрата, основанъ на Божественното писаніе, предопредѣленіето, и нѣма у православнытѣ за това никакво сѫмнѣніе. Ѝхже бо предꙋвѣдѣ, говори ꙗвно Павелъ, тѣхъ и предꙋстáви сообрáзныхъ быти Образꙋ Сына Своегѡ: а̃ ѝхже предꙋстáви, тѣхъ и призвà. А ѝхже призвà, сихъ и ѡправдá: а̃ ѝхже ѡправдá: сихъ и прослáви. (Рим. гл. 8 ст. 29 и 30)

Въ непостижимата книга на скрытнотайното Божественно предзнаніе, едного, когото обыкнѫлъ Богъ, написалъ го въ животъ: а дрꙋгыго, когото намразилъ, осѫдилъ го на смьрть. Ꙗ̃кова ꙋ̃бѡ возлюбихъ, Исáꙗ же возненавидѣхъ,(1) помѧнꙋка Самъ Богъ. Както скꙋделникътъ отъ кала, или грончаринътъ отъ глината: единъ ссѫдъ прави за употребленіе въ честь, а дрꙋгъ въ безчестіе: тъй Всесамовластный Богъ отъ създаніѧта Си, едны прославлѧва като честны: а дрꙋгы отхвьрлѧ катъ непотрѣбны, ѥ̃гóже ꙋ̃бо хóщетъ милꙋетъ: а̃ ѥ̃гóже хóщетъ ѡжесточáетъ.(2) Богъ прави, каквото ще, и кой може да Мꙋ прекослови? Бóли бо егѡ̀ ктò противитисѧ мóжетъ? (3) Нъ отъ това има ли нѣкаква неправда у Бога? да не бѫде! Всичкото това ученіе е Павлово; ученіе тьмно и высоко, за което колкото пó-вече испытвамы, толкова пó-малко съ ума си разбирамы! нъ отъ това що? Въ дѣлото на предопредѣленіето искамъ, да не разꙋмѣвамы ни това, що е написано въ свѧтото писаніе, защото е превъсходно; ни това, що тълкꙋватъ свѧтити отци, защото е мѫчно: ни това, що проповѣдꙋватъ схоластическыти Богословци, защото е тьмно. За това нека бѫде виновенъ нашіѧтъ умъ, който е немощенъ и слѣпъ: и не може нити на высоко да сѧ въскачи, нити невидимото да види. Това не разꙋмѣлъ нити самъ свѧтый Павелъ, който сѧ е въскачилъ до третето небе: и въ толкава высочина на блаженныты откровеніѧ, дрꙋго той не видѣлъ освень неизслѣдимѫтѫ глѫбочинѫ на Божественната недовѣдома премѫдрость. Отъ което

(1) Рим. Гл 9, ст, 13. [2] ст. 28. [3] ст. 19.